

ขอบคุณ ที่อยู่ ด้วยกัน

กนก วิบูลพัฒน์ เขียน

ภัครดา (Atparktripper) ภาพปก
รศ. ดร. ตรีศิลป์ บุญขจร คำนิยม

ขอบคุณที่อยู่ด้วยกัน

กนก วิบูลย์พัฒน์ เขียน
รศ.ดร. ศรีศิลป์ บุญขจร กำนิยม
ภัทรรดา (Atparktipper) ภาพปก
ทศพล ศรีพุ่ม บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2563

ราคา 118 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2563: กนก วิบูลย์พัฒน์
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไขเดิม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
กนก วิบูลย์พัฒน์.
ขอบคุณที่อยู่ด้วยกัน. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2563.
96 หน้า.
1. บรรณารกรสำหรับเด็ก. I ชื่อเรื่อง.
895.913
ISBN 978-616-04-4888-3

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒน์จินดา • บรรณาธิการบริหาร อาจารย์ สุทธิโรจน์
• บรรณาธิการเล่ม วริษฐา ศรีวิชรัตน์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร รณชัย ทุมรัตน์ • พิสูจน์อักษร อภิรดา ทรงเพียรเลิศ ณิชชวปวีณ์
พรจุฬาลักษณ์ • ศิลปกรรม ธีรวัฒน์ เอี่ยมพิทักษ์พร • กราฟิก สุปราณี อภัยแสน • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ •
ประสานงานการผลิต พรทิพย์ ทองบุตร

เพลทที่ พีพีเพลท แอนด์ พริ้นท์ โทร. 0-2274-7988 พิมพ์ที่ พิมพ์ดี โทร. 0-2401-9401

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สีวิสต์) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำหมึกแก้วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้เลิกไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

เด็กที่โชคร้ายที่สุดในโลก

.....

บัณฑิเป็นเด็กที่โชคร้ายที่สุดในโลก อย่างน้อยเธอก็มั่นใจว่าเป็นเช่นนั้น เธอย้ายมาอยู่กับน้ำพิมได้สามเดือนแล้ว บ้านของน้ำพิมเป็นตึกแถวสี่ฟ้าวอนในซอยที่มีแต่ตึกแถวเรียงรายยาวเหยียด บัณฑิอยู่คนเดียวเกือบตลอดเพราะน้ำพิมต้องทำงาน ถึงแม้ว่าน้ำพิมจะปล่อยให้แม่ลูกคู่หนึ่งเช่าชั้นหนึ่งของบ้านเพื่อเปิดร้านตัดผม แต่ส่วนใหญ่บัณฑิก็อยู่ชั้นบนคนเดียวเท่านั้น

บัณฑิคิดว่าน้ำพิมของเธอคงชอบทำงานมากกว่าอยู่กับหลานสาว แต่ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกอะไร เพราะพ่อของเธอก็ไม่ชอบอยู่กับเธอเหมือนกัน พ่อหายไปไหนก็ไม่รู้สามปีมาแล้ว บัณฑิคิดถึงแม่ แม่ใจดีกับเธอเสมอ แต่แม่ของเธอเป็นคนมีความฝัน แม่บอกว่าสักวันบัณฑิกับแม่จะมีแต่ความสุข ปีที่แล้วแม่ย้ายไปตามหาความฝันที่ขอนแก่น ส่วนปีนี้แม่ย้ายไปตามหาความฝันที่เชียงใหม่ ตอนแรกแม่จะพาบัณฑิไปด้วย แต่ตอนนี้น้ำพิมคิดว่าบัณฑิควรเลิกย้ายโรงเรียนตามแม่ไปเสียที่น้ำพิมเลยให้บัณฑิมาอยู่ด้วยที่กรุงเทพฯ

แต่สิ่งที่แย่ที่สุดคือโรงเรียน บัณฑิไม่มีเพื่อนเลยสักคน เธอเพิ่งย้ายมาเข้าโรงเรียนนี้ตอนเปิดเทอมเมื่อสองสัปดาห์ก่อน นักเรียนส่วนใหญ่ที่นี่เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ประถมหนึ่ง แต่เธอมาเข้าเรียนที่นี่ตอนประถมห้า บัณฑิคิดว่าสายเกินกว่า

จะหาเพื่อนแล้ว เพราะนักเรียนคนอื่นมีกลุ่มกันไปหมดแล้ว ที่สำคัญเธอมีความลับบางอย่าง...ถ้ามีคนรู้ คงไม่อยากเป็นเพื่อนกับเธอยิ่งกว่าเดิม

ในที่สุดวันนั้นก็มาถึง วันแห่งความโชคร้ายของเด็กที่โชคร้ายที่สุดในโลก ตอนกลางวันทุกวันบัณเฑาะจะอยู่คนเดียว นั่งซิด ๆ เขียน ๆ ลงในสมุด เธอชอบแต่งเรื่องสนุก ๆ ให้ตัวเองฟัง เรื่องที่เธอแต่งส่วนใหญ่เกี่ยวกับนักเดินทางที่ชอบผจญภัยไปทั่ว ซึ่มังกรไปสู้กับสัตว์ประหลาดตัวร้าย ดำน้ำไปได้ทะเลลึกเพื่อค้นหาสมบัติของพระราชาเงือก บัณเฑาะรู้ว่าคนส่วนใหญ่ที่เดินผ่านและเห็นเธอซิดเขียนในสมุด คงคิดว่าเธอเป็นนักเขียนหรือนักวาดภาพด้วย แต่บัณเฑาะไม่ใช่ทั้งสองอย่าง บัณเฑาะแค่อยากไปอยู่ที่ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่ที่นี่

"ไหน เอามาดูซิ" ปีนใหญ่ เด็กชายตัวโตพุ่งโย้คว่าสมุดของบัณเฑาะไปดูโดยที่เธอไม่ทันตั้งตัว บัณเฑาะพยายามดึงสมุดกลับคืนมา แต่เด็กชายหันหลังเอาตัวบังไว้

"เฮ้ย ดูสิ คนอะไรโตปานนี้เขียนหนังสือผิด ๆ ภูเขา อย่างกับเด็กปอหนึ่ง" ปีนใหญ่ตะโกนเสียงดังลั่นแลมยังโบกมือเรียกก๊วนเพื่อนมาดู

"เอาคืนมา" บัณเฑาะยื่นประจันหน้าปีนใหญ่อย่างไม่นึกกลัวถึงแม้เธอจะตัวเล็กกว่ามากก็ตาม

"ไม่คืน เฮ้ย ขอดูแค่นั้นเอง ทำเป็นหวง"

"ไม่คืนใช่ไหม" บัณเฑาะเดินไปขวางหน้าปีนใหญ่ แล้วซกเข้าที่จมูกของเด็กชายตัวโต

พลั๊ก!

บัณเฑาะจำรายละเอียดที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นไม่ค่อยได้ รู้แต่ครุพละเก็บสมุดของเธอไปแล้วเรียกให้เพื่อนพาปีนใหญ่แยกไปที่ไหนสักแห่ง ครุพละให้บัณเฑาะเดินตามไปห้องรองผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการกับครุพละแฉะแนวเรียกเธอไปเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง และเรียกนักเรียนที่อยู่แถวนั้นสองสามคนให้ไปเล่าให้ฟังด้วย บัณเฑาะอยู่ในห้องสำนักงานอยู่นาน ส่วนปีนใหญ่หายตัวไปไหนแล้วไม่รู้ แล้วนำพิมก็มาที่โรงเรียน แต่ก่อนที่นำพิมกับบัณเฑาะจะได้คุยกัน พี่ที่สำนักงานก็มาเชิญนำพิมเข้าไปในห้องรองผู้อำนวยการ

"โอ๊ย เสรีจแนเรา ทำไม่ถึงโชคร้ายขนาดนี้นะ" บัณเฑาะบ่นกับตัวเองในใจ

"แต่เราไม่ผิดสักหน่อย เจ้านั้นมาหาเรื่องเราก่อน ก็สมุดนั้น..."

บัณเฑาะว์นึกถึงตอนที่ตัวเองอยู่ขอนแก่นกับแม่ บัณเฑาะว์ไม่อยากไปโรงเรียน เพราะไม่มีใครเล่นด้วยเวลาพักกลางวัน ตอนแรกแม่บอกให้เธอพยายามเข้าหาเพื่อน แต่พอเวลาผ่านไปหลายเดือน เธอก็ยังไม่มีเพื่อนอยู่ดี แม่ให้สมุดเล่มนั้นแก่บัณเฑาะว์ แม่บอกว่า "ถ้าเหงาก็ซัดๆ เขียนๆ ลงไปในสมุดนะ จะได้หายเหงา หรือถ้าเรายังเหงาอยู่ อย่างน้อยคนอื่นก็จะได้รู้ว่าเราเหงา"

น้ำพิมเดินออกมาจากห้องรองผู้อำนวยการแล้วก็พาบัณเฑาะว์กลับบ้าน บัณเฑาะว์เดินตามน้ำพิมขึ้นรถออกจากโรงเรียนไปด้วยความสงสัย

"ครูว่าไงบ้างคะน้ำพิม"

"ก็ไม่ค่อยว่าอะไรหรอก เขาเข้าใจว่านายปิ่นใหญ่มาแกล้งเราก่อน"

"เขาไม่ลงโทษหนูเหรอ"

"ก็หยุดเรียนหนึ่งวัน พักให้สบายใจก่อน แล้วให้บำเพ็ญประโยชน์หนึ่งอย่าง ให้คิดเองว่าจะบำเพ็ญประโยชน์อะไร แต่ต้องไปปรึกษาครูเขาก่อน เออ แล้วก็ให้ไปขอโทษนายปิ่นใหญ่นั่นด้วย"

"จริงดิ แค่นี้เหรอคะ"

"แค่นี้...แต่..." น้ำพิมเจีบไปครูหนึ่งแล้วพูดต่อในที่สุด "ตั้งแต่นี้ไป ในช่วงซัมเมอร์ ครูเขาอยากให้เราไปเรียนภาษาไทยที่ห้องการศึกษาพิเศษนะ"

"อะไรนะคะ! น้ำพิมไปคุยอะไรกับครูกันเนี่ย น้ำพิมไปตกลงกับครูแบบนี้ได้ยังไง" บัณเฑาะว์เริ่มอารมณ์เสียและเสียงดังใส่น้ำพิม น้ำพิมพยายามอธิบายแต่ตอนนี้บัณเฑาะว์โมโหเกินกว่าจะฟัง "เรียนห้องการศึกษาพิเศษกับเด็กประหลาดพวกนั้นนะเหรอ แค่นี้หนูยังแปลกไม่พออีกหรือไง ไม่ลงโทษหนูเกินไปหน่อยเหรอคะ"

"ครูเขาบอกว่าไม่ได้ลงโทษ ที่ลงโทษก็แค่ให้ไปบำเพ็ญประโยชน์ อันนี้เขาจะช่วย ก็เราอ่านหนังสือไม่ออกเขียนไม่ได้นี่นา แค่นี้ไม่เข้าใจเหรอ" น้ำพิมเริ่มขึ้นเสียงบ้าง

บัณเฑาะว์ร้องไห้จนตัวสั่น ทั้งโกรธและเสียใจ ส่วนน้ำพิมก็เจีบไม่พูดอะไรไปตลอดทาง

ห้องเรียนเด็กประหลาด

.....

หลังจากหยุดพักไปหนึ่งวันอย่างไม่ค่อยมีความสุขเท่าไร บัณฑิตก็กลับไปเรียนตามปกติ เช้าวันนั้นน้ำพิมเตรียมข้าวผัดใส่กรอกไว้ให้บัณฑิตเป็นอาหารเช้า และมีช็อกโกแลตของโปรดของบัณฑิตแถมให้อีกหนึ่งชิ้น บัณฑิตรู้ได้ทันทีว่านี่เป็นการปลอบใจจากน้ำพิม น้ำพิมทำอาหารไม่เก่งแต่คงแวะซื้อข้าวผัดใส่กรอกให้เธอไว้ตั้งแต่เมื่อคืน น้ำพิมเป็นสาวโสด ชื่บ่น เอาแต่ทำงาน แต่ความจริงน้ำพิมเป็นผู้ใหญ่ที่ใช้ได้เลยทีเดียว บัณฑิตรู้ว่าเงินที่แม่ส่งมาไม่พอสำหรับให้น้ำพิมใช้จ่ายเพื่อดูแลเธอ แต่ดูเหมือนน้ำพิมจะไม่สนใจเรื่องนั้น น่าเสียดายที่น้ำพิมเอาแต่ทำงาน และน้ำพิม...ก็ไม่ใช่แม่...น้ำพิมไม่ได้รักเธอเหมือนแม่

น้ำพิมไปส่งบัณฑิตที่โรงเรียนแล้วก็รีบไปทำงานต่อ บัณฑิตเข้าเรียนตามปกติ แต่ที่ต่างจากปกติคือตอนบ่ายบัณฑิตต้องไปพบกับครูहरรรษาซึ่งเป็นครูการศึกษาพิเศษ โรงเรียนที่บัณฑิตเรียนเป็นโรงเรียนเอกชน เปิดมาได้ไม่ถึงสิบปี ทั้งโรงเรียนมีครูहरรรษาคณเดียวเป็นครูการศึกษาพิเศษ ครูहरรรษามีพี่เลี้ยงเด็กคนหนึ่งคอยช่วย บัณฑิตไม่เคยคุยกับครูहरรรษาแต่เคยได้ยินพวกนักเรียนซุบซิบกันว่าครูहरรรษาเป็นคนแปลกๆ ถึงได้เป็นครูสอนเด็กแปลกๆ

และครูहरรรษาก็เป็นคนแปลกจริงๆ

ครูหรรษาเป็นสาวร่างท้วม ผมสั้นหยักศก ใส่แว่นตาสีแดงกรอบหนา เมื่อปีณณ์เดินไปถึงห้องการศึกษาพิเศษ ครูหรรษายิ้มร่าเข้ามาทักทาย "สวัสดีค่ะ ปีณณ์ เข้ามาข้างในเลย มานั่งตรงนี้ แล้วถ้าหิวน้ำก็หยิบน้ำกินได้เลยนะ" ครูหรรษาดูยิ้มแย้มแจ่มใสผิดปกติและดูน่าสงสัยมากกว่าจะมาไม่ไหนกันแน่

ครูหรรษาอ้อมเพลงระหว่างหยิบแฟ้มสี่ชมพูสดขึ้นมา แฟ้มนั้นประดับด้วยกากเพชรโรยเป็นตัวอักษรสีดำที่ปีณณ์ไม่รู้ว่ารวมกันแล้วอ่านว่าอะไร ครูหรรษาเปิดหาหน้าที่ต้องการแล้วนำแฟ้มมาวางกางไว้ตรงหน้าปีณณ์ "ครูอยากให้คุณ์อ่านหนังสือให้ครูฟังหน่อยได้ไหมคะ"

"หนูอ่านไม่ออก ครูก็รู้นี่คะ" ปีณณ์พูดอย่างเฉยเมย

"ไม่นะ ครูว่าปีณณ์อ่านออกอยู่บ้าง ดูจากที่ปีณณ์เขียนในสมุดนี่" ครูหรรษาหยิบสมุดบันทึกเจ้าปัญหาที่เป็นต้นเหตุให้ปีณณ์มีเรื่องกับปิ่นใหญ่ขึ้นมา

"สมุดของหนู" ปีณณ์ยื่นมือไปคว้าสมุดมากอดไว้ "หนูจะต้องมาเรียนที่นี่ยานานแค่ไหนคะ หนูไม่ได้ผิดปกตินะคะ"

"ใช้จะ หนูปกติ ถูกต้องแล้ว เราแค่มาฝึกอ่านกันเฉยๆ ถ้าวันนี้หนูยังไม่อยากอ่าน หนูอยากทำอะไรละ" ครูหรรษายังคงยิ้มแย้มแจ่มใสเหมือนเดิม

ครูไม่โกรธด้วยแฮะ ครูก็ดูใจดีอยู่หรอก แต่ไม่ค่อยน่าไว้วางใจเลย

ปีณณ์ยังคิดคำตอบไม่ออก ชาวบ้านก็เดินก้มหน้าก้มตาเข้ามาในห้อง ชาวบ้านเดินวนไปวนมาเป็นวงกลมอยู่อีกด้านหนึ่งของห้องจนครูหรรษาต้องเข้าไปถามว่าเป็นอะไร

"เสียงดัง ตรงนั้นเสียงดัง ไม่ชอบ ไม่ชอบ" ชาวบ้านยังคงเดินวนไปมาก้มหน้าก้มตา มือของชาวบ้านยกขึ้นมาโบกไปโบกมาแถวหน้าผาก

ไม่น่าเชื่อเลย เราต้องมาเรียนในห้องเรียนเด็กประหลาด ต้องมาเรียนกับเด็กประหลาดตัวเป็นๆ ใครๆ ก็พูดกันว่านายชาวบ้านเป็นออทิสติก ทำไมเราต้องมาเรียนห้องนี้ด้วย เราไม่ประหลาดแบบนี้สักหน่อย

ครูหรรษาเอาหูฟังให้ชาวบ้านสวมเพื่อกันเสียงแล้วพาชาวบ้านไปที่โต๊ะ ครูหยิบถังใบใหญ่ที่มีตัวต่อเล็กๆ อยู่เต็มไปหมดมาวางไว้ให้ชาวบ้าน

"ขอโทษทีนะ พอดีวันนี้ที่เลี้ยงไม่มา ครูเลยอยู่คนเดียว ปีณณ์ต้องช่วยครู

แล้วละ ไปนั่งต่อตัวต่อเป็นเพื่อนข้าวปั้นหน่อยนะ"

บัณฑิไม่รู้ว่ครุหรรษาจะให้บัณฑิมาต่อตัวต่อกับข้าวปั้นไปทำไม ข้าวปั้นไม่สนใจบัณฑิเลยแม้แต่นิดเดียว แถมยังส่งเสียงร้องแปลกๆ ในลำคออีกด้วย แต่ในเมื่อครุหบอกให้ช่วยแล้ว เธอก็คงต้องพยายามช่วยสักหน่อย

ข้าวปั้นถอดหูฟังออกมาเพื่อเช็ดเหงื่อพอดี

"ทำเป็นใหม่"

"เป็น"

"ให้ช่วยไหม"

"ไม่"

ตอบหัวนกว่านี้ได้อีกไหม หน้าเรายังไม่หันมามองด้วยซ้ำ ตามใจ อยากรทำก็ทำเองละกัน

บัณฑิต่อตัวต่อช่วงเวลาออกมาเป็นบ้านหลังเล็กๆ แต่พอบัณฑิมองไปที่ข้าวปั้น เธอลืงกับตาค้างด้วยความประหลาดใจ ข้าวปั้นต่อตัวต่อออกมาเป็นไดโนเสาร์สีแดงกำลังอ้าปากแยกเขี้ยวดูมีรายละเอียดซับซ้อน บ้านหลังเล็กของบัณฑิเทียบกับไดโนเสาร์ของข้าวปั้นไม่ได้เลย

"โห ทำได้ไงเนี่ย เก่งจัง" บัณฑิอดพูดชมข้าวปั้นไม่ได้ แต่ข้าวปั้นก็ยังไม่หันมามองหน้าเธออยู่ดี

เสียงออดดังส่งสัญญาณว่ถึงเวลาเลิกเรียน ข้าวปั้นยกมือขึ้นมาปิดหูและทำหน้าบูด

"เลิกเรียนแล้ว บัณฑิกลับบ้านได้ ส่วนข้าวปั้นเขาจะรอคุณตามารับที่นี่" ครุหรรษาเดินมาบอกบัณฑิ บัณฑิยังคงมองข้าวปั้นอยู่ ข้าวปั้นหยิบหนังสือเล่มหนาขึ้นมาอ่าน

"ข้าวปั้นอ่านหนังสือออกหรือคะ"

"อ่านออกสิ อ่านเก่งเลยละ"

แล้วทำไม...เรารถึงอ่านไม่ได้

"เป็นอะไรไป" ครุหรรษาถามเมื่อเห็นบัณฑิเงิบไป

"เปล่าคะ หนูกลับก่อนนะคะ" บัณฑิยกมือไหว้ครุหรรษาแล้วเดินออกไป

ขึ้นรถสองแถวกลับบ้าน

เราอาจจะประหลาดกว่าชาวบ้านก็ได้

ศิวอโยธา

จดหมายที่ไม่เต็มใจเขียน

.....

"หนูอ่านไม่ออกค่ะ" บัณฑิตบอกครูहरखा เธอมาเรียนกับครูहरखा ได้สองสามครั้งแล้ว แต่เธอก็ยังไม่ยอมอ่านหนังสือให้ครูฟัง ความจริงครูहरखा ก็พูดถูก บัณฑิตพออ่านออกอยู่บ้าง แต่เธอจะอ่านไปทำไม ถึงอ่านก็อ่านตืด ๆ ชัด ๆ และสุดท้ายก็ไม่รู้เรื่องอยู่ดี

"ก็ได้" ครูहरखाพูดพร้อมดึงกระดาษตรงหน้าบัณฑิกลับไป

ให้ ง่าย ๆ อย่างนี้เลยเธอครู

"แต่เราต้องคุยกันเรื่องที่บัณฑิจะไปขอโทษปิ่นใหญ่"

อ้อ ครูมาไม้นี่เอง

"หนูไม่อยากไปนี่คะ แล้วเขามาล้อหนูก่อน ถ้าเขาไม่ล้อหนู หนูก็ไม่ทำอย่างนั้นหรอกค่ะ" บัณฑิท้วง แต่ก็แอบเริ่มกังวลว่าครูहरखाจะหมดความอดทนกับเธอ บัณฑิคิดว่าเธออาจจะต้องยอมครูहरखाบ้าง ห้องการศึกษาพิเศษก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร ครูहरखाพูดจาดีกับเธอเสมอและไม่บังคับเธอมากจนเกินไป ถ้าเธอไปเข้าชมรม อะไรๆ อาจจะแย่กว่านี้ก็ได้ เวลาครูให้แบ่งกลุ่มที่ไร เธอจะเป็นส่วนเกินที่ครูต้องจับยัดเข้ากลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอยู่ดี

"แต่ไม่ว่าอย่างไรการที่ใช้กำลังก็เป็นเรื่องผิด ครูมีทางให้เลือกสองทาง หนึ่ง

ไปขอโทษด้วยตนเอง สองเขียนจดหมายไปขอโทษ"

เขียนจดหมาย...ครูนี่เขยสุด ๆ เลย

"หนูอ่านไม่เป็น หนูจะเขียนเป็นได้อย่างไรคะ แล้วถ้าหนูไปพูดขอโทษเขา แล้วเขาล้อหนูอีก หนูก็คงชกเขาอีก" บัณฑิตยังพูดไม่ทันจบ เธอก็เห็นครูหรรษา สายหัวแล้วสุดลมหายใจลึกลับ สายตาของครูที่มองผ่านแว่นสีแดงกรอบหนาบอกชัดเจนว่าอย่ามาล้อเล่น

"ก็ได้ค่ะ หนูยอมก็ได้ เขียนจดหมายเอานะคะครู" บัณฑิตรีบพูดก่อนครูหรรษาจะโกรธ

"ครูมีอุปกรณ์ที่จะช่วยให้หนูเขียนได้" ครูหรรษาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา แล้วก็เปิดแอปพลิเคชันสำหรับเปลี่ยนเสียงเป็นตัวอักษร ครูบอกให้บัณฑิตพูดคำที่ต้องการจะเขียนใส่โทรศัพท์

"ขอโทษนะปิ่นใหญ่" บัณฑิตพูดใส่โทรศัพท์ แล้วก็พบว่ามามีตัวอักษรปรากฏขึ้นบนหน้าจอ

"แค่นี้เองเหรอ พูดต่ออีกหน่อยสิ"

"ขอโทษนะปิ่นใหญ่ เราจะไม่ทำอย่างนั้นอีก" ตัวอักษรปรากฏขึ้นบนหน้าจออีกครั้ง "โอ โห ยอดไปเลย" บัณฑิตมองหน้าจอโทรศัพท์มือถืออย่างตื่นตาตื่นใจ

"เห็นไหม ครูหรรษาเสียอย่าง สวย ทันสมัย และเจ๋งเหมือนนางฟ้า" ครูหรรษาพูดจบก็หัวเราะเสียงดังอย่างภูมิใจ

อะไรของครูเนี่ย

"เอาละ ที่นี้ก็ล็อกใส่กระดาษ" ครูหรรษาหยิบกระดาษลายการ์ตูนน่ารักมาให้บัณฑิต แลมนให้ซองที่มีลายเข้ากันมาด้วย พอบัณฑิตเขียนเสร็จ ครูก็ให้สติ๊กเกอร์มาติดเพื่อปิดซอง

ซองมันจะน่ารักเกินไปหน่อยไหมคะครู เดี่ยวนายปิ่นใหญ่ก็คิดว่าเป็นจดหมายรักหรือคะ

"อืม ครูคะ..." บัณฑิตทำสีหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็ยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ "อย่างนี้หนูก็ไม่ต้องฝึกให้เขียนได้แล้วสิคะ ใช้แอปนี้เขาก็ได้"

"ไม่ได้! แอปทำงานได้ไม่ค่อยสมบูรณ์ บางครั้งก็ยังมีพิมพ์คำแปลกๆ ขึ้นมา

แต่ครั้งนี้เราพูดไม่ยาวและพูดภาษาง่ายๆ แอปเลยใช้ได้ผลดี ที่สำคัญคนเราฟังตัวเองได้จะดีที่สุดนะ" ครูหรรษาอธิบาย

"แปลว่าสักวันหนึ่ง เมื่อแอปทำงานสมบูรณ์ หนูไม่ต้องเขียนเป็นก็ได้ แต่ตอนนี้ต้องรอก่อน อาจจะสักปีสองปี" บัณฑิตสรุปแบบเข้าใจตัวเอง

"บัณฑิต เด็กพิเศษไม่ได้แปลว่าเด็กผิดปกตินะ" อยู่ดีๆ น้ำเสียงของครูหรรษาก็จริงจังผัดกับเมื่อสักครู่ "เด็กพิเศษไม่มีอะไรเสียหาย เด็กจะเป็นเด็กพิเศษหรือไม่ไม่ได้เป็นเพราะตัวเด็กเอง แต่เป็นเพราะสังคมและยุคสมัยที่เด็กคนนั้นอยู่ เด็กที่อ่านหนังสือไม่ออกอาจจะมามีมาตลอดตั้งแต่โบราณ แต่ในสมัยก่อนเด็กที่อ่านหนังสือไม่ออกไม่ได้จัดว่าเป็นเด็กพิเศษ เพราะในสมัยก่อนคนส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนหนังสือและอ่านหนังสือไม่ออกกัน แต่พอมาถึงสมัยนี้เด็กทุกคนต้องเข้าโรงเรียน เด็กทุกคนก็เลยต้องอ่านได้ เด็กที่อ่านไม่ได้จึงถูกจัดว่าเป็นเด็กพิเศษ ที่หนูพูดมาก็ถูก สักวันหนึ่งในอนาคตที่ห่างไกลเมื่อเทคโนโลยีก้าวหน้า คนเราอาจจะไม่จำเป็นต้องอ่านหนังสือออกอีกต่อไปเพราะมีเครื่องมืออ่านให้ เด็กที่อ่านไม่ออกก็อาจไม่ถูกจัดเป็นเด็กพิเศษอีกต่อไป เห็นไหมว่าเด็กคนหนึ่งไม่ได้เป็นเด็กพิเศษเพราะเขาขาดหรือเกิน แต่ขึ้นอยู่กับว่าเด็กคนเดียวกันนั้นอยู่ในสังคมไหนหรือยุคสมัยไหนเข้าใจไหมจะ"

ลึกลับซะเนี่ย

บัณฑิตคิดว่าเธอเข้าใจ แต่ไม่ทั้งหมด สรุปง่ายๆ ครูคงอยากบอกว่าไม่ใช่ความผิดของเด็กที่เป็นเด็กพิเศษ

"สรุปว่าเราจะเอาจดหมายไปให้ป้าใหญ่ตอนไหน อย่างไร" ครูหรรษากลับมาเข้าเรื่อง

นั่นสิ...ทำอย่างไรดีนะ...ถึงจะเสียหน้าหน่อยที่สุด

โลกที่ใบใหญ่กว่าเดิม

.....

บัณฺฑคิดว่าวิธีที่ดีที่สุดคือเดินไปยื่นจดหมายให้นายปิ่นใหญ่นอกโรงเรียนเพราะจะได้ไม่มีใครเห็น หลังเลิกเรียนบัณฺฑจึงแอบตามปิ่นใหญ่ออกนอกโรงเรียนไป เมื่อปิ่นใหญ่เดินออกจากโรงเรียน เลี้ยวซ้าย แล้วก็เลี้ยวขวา แต่ว่าเป็นระยะทางที่ไกลพอควร บัณฺฑจึงรวบรวมความกล้าเอาจดหมายไปยื่นไม่ได้เสียที่

คนนิสัยเสีย ไม่เห็นอยากจะทำโทษเลย

ปิ่นใหญ่เดินเข้าไปในรั้วบ้านหลังหนึ่งที่มีสวนกว้างและมีต้นมะม่วงอยู่สองสามต้น บัณฺฑเดินตามเข้าไปในสวน เห็นปิ่นใหญ่กำลังหยิบบันไดที่พื้นไปทาบกับต้นมะม่วง

เอาละ ยื่นๆ จดหมายไปเสียที จะได้จบๆ ไป

"นี่ เอาไป" บัณฺฑยื่นจดหมายให้ปิ่นใหญ่แล้วรีบหันหลังกลับเตรียมเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

"เดี๋ยวลี" เสียงปิ่นใหญ่เรียกดังมาจากข้างหลัง

"อะไร"

"เดี๋ยวจะขอโทษแค่นี้เองเธอ ไม่ลงทุนเลยนะ มาจับบันไดให้เราเดี๋ยวนี้อย"

"เออ เออ ก็ได้" บัณฺฑไม่ค่อยเต็มใจนัก แต่ก็จับบันไดให้ปิ่นใหญ่ปิ่นขึ้นไป

เก็บมะม่วง ปืนใหญ่โยนมะม่วงลงมาสากลูก พอปืนลงมากี่ยันมะม่วงลูกหนึ่งให้
บัณฑิ

"เอาไป ค่าแรง"

"ปืนไปตั้งสูง เก็บแค่สามลูกเนี่ยนะ" บัณฑิถาม

"ก็มาเก็บมะม่วงบ้านเขาก็ต้องเกรงใจเขาบ้างสิ ไปกันได้แล้ว"

"หา นี่ไม่ใช่บ้านนายเธอ ชโมยนี่นา" บัณฑิพูดไม่ทันขาดคำก็ได้ยินเสียง
ชายคนหนึ่งดังขึ้น

"พวกเด็กชโมย!"

"ยื่นทำอะไรล่ะ หนิดิ" ปืนใหญ่คว่ำกระเป๋านักเรียนแล้ววิ่งแจ้นไปก่อน
บัณฑิตกใจรีบวิ่งตามไปติด ๆ แต่เมื่อเด็กทั้งสองคนมองเห็นรั้วบ้านก็พบว่า
รั้วบ้านนั้นปิดเสียแล้ว เมื่อปืนใหญ่ไปถึงประตูรั้วก็พยายามดึงประตูรั้วให้เปิดออก
แต่ดูเหมือนว่าประตูรั้วจะล็อกโดยอัตโนมัติ

ลุงคนนั้นเดินตามมาอย่างใจเย็น โยนรีโมตคอนโทรลที่ใช้ปิดประตูไปเมื่อครู่
เล่นอย่างสบายใจ

"ขอโทษครับ" ปืนใหญ่หลับตาปียกมือไหว้

"ขอโทษค่ะ" บัณฑิก็ยกมือไหว้ตาม "แต่หนูไม่ได้ชโมยนะคะ หนูนึกว่าเป็น
บ้านเขา แล้วเขาให้หนูช่วยจับบันไดเฉย ๆ"

"แก้ตัวน้ำซุ่น ๆ" ลุงพูดเสียงดุดัน

"ผมจะเอาไปฝากย่านะครับ ย่าผมชอบกินมะม่วง ต้นมะม่วงจากบ้านนี้
เท่านั้นด้วยครับ ผมเลยจำเป็นต้องทำ" ปืนใหญ่อธิบาย

โกหก แดมยังไม่สมเหตุผลผลอีกต่างหาก

"จะมาเก็บไปเฉย ๆ ได้อย่างไร อย่างนี้เขาเรียกว่าชโมย ฉันท้องรดน้ำใส่ปุ๋ย
ไปเท่าไร" ลุงยังคงใช้น้ำเสียงดุดันต่อไป "มาทำงานชดเชยเดี๋ยวนี้เลย"

บัณฑิกับปืนใหญ่เดินตามลุงไป แล้วลุงก็ชี้กะละมังใบใหญ่ที่ใส่ข้าวไว้เต็ม

"เอามะม่วงมาวางคืนไว้ตรงนี้ แล้วยกกะละมังนี้ตามฉันไปแจกให้แมวแถวนี้
จนทั่วนะ ไม่งั้นจะฟ้องครูที่โรงเรียน"

บัณฑิกับปืนใหญ่ทำตามอย่างเชื่อฟัง จะทำอย่างไรได้ในเมื่อทำความผิด

แล้วโดนจับได้คาหนังคาเขา

บัณฑุกะละมังด้านหนึ่งส่วนปืนใหญ่ยกกะละมังอีกด้านหนึ่ง กะละมังหนักเอาการแต่ก็ไม่เกินยกไหว ความเป็นใหญ่เทอะทะของกะละมังต่างหากที่ทำให้บัณฑุกับปืนใหญ่ยกกันได้อย่างลำบาก ลุงเดินนำเด็กทั้งสองไปตามจุดต่างๆ ที่แมวชอบมารวมตัวกัน

"ไหวไหม" ปืนใหญ่ถาม บัณฑุเห็นปืนใหญ่พยายามรับน้ำหนักของกะละมังให้ไม่ตกมาที่เธอมากเกินไป บางทีนายปืนใหญ่อาจจะมีข้อดีอยู่บ้าง

"ไหวว่า เดียวตักให้แมวไปเรื่อยๆ ก็เบาเอง" บัณฑุตอบ

"ฉลาดนะเนี่ย ดูลงหน้าดูนั่นสิ ที่กับแมวนี่ใจดีเชียว" ปืนใหญ่บ่นพึมพำ

"ก็แมวไม่ได้ขโมยนี้ ไม่ได้ขอด้วย ฉันทอยากให้อเอง" แว่วเสียงลุงเอ็ดตามเสียงคุยของเด็กทั้งสองคน ปืนใหญ่เล่าให้บัณฑุฟังในภายหลังว่าลุงคนนี้เป็นคนลึกลับ หน้านิ่งขมขม ไม่ค่อยออกไปไหน ไม่ค่อยคุยกับใคร แต่ลุงชอบคุยกับแมว ทุกวันต้องออกมาเลี้ยงแมว และถ้ามีแมวตัวไหนไม่มากินข้าวลุงก็จะออกเดินตามหา บัณฑุคิดว่าลุงคนนี้เป็นคนโชคดี มีบ้านเป็นของตนเองและไม่ต้องไปโรงเรียน เธอเองก็ชอบคุยกับสุนัขมากกว่าคนเหมือนกัน แต่ที่บ้านนำพิมไม่มีสุนัขและเธอก็ไม่มีเงินจะซื้ออาหารมาเดินเลี้ยงสุนัข เพราะทุกวันนี้แม่ก็ส่งเงินมาไม่พอนำพิมเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับเธออยู่แล้ว

เมื่อเด็กทั้งสองยกกะละมังตามลุงไปให้อาหารแมวเสร็จก็เดินตามลุงกลับบ้านเอากะละมังไปเก็บ

"วางกะละมังไว้นั้นละ เอานี่ไป" ลุงยื่นมะม่วงสามผลนั้นให้ปืนใหญ่ "จำไว้ นะ อยากรู้ทำอะไรก็ทำงานแลกเอา อย่าให้แพ้แมว"

"คร้าบ" ปืนใหญ่ยกมือไหว้แล้วรีบหันหลังเดินตุ้มออกไปทางประตูบ้าน บัณฑุเห็นเขนนั่นก็รีบทำตามเช่นกัน

"บ้านนายอยู่ไหนอะ" บัณฑุถามปืนใหญ่ระหว่างเดินออกจากซอยบ้านลุง

"ทางโน้น ต้องเดินเลยโรงเรียนไปอีกนิด ตรงคิวรถสองแถว"

ความจริงบ้านปืนใหญ่ก็คือร้านก๋วยเตี๋ยวใกล้ๆ กับคิวรถสองแถวที่บัณฑุต้องไปขึ้นรถกลับบ้านทุกวัน ที่เดินมาทั้งหมดนี้ก็เพื่อมาเก็บมะม่วงอย่างเดียว

"อ้าว ไปเถลไถลที่ไหนมา ไม่วิบกลับมาช่วยงานพ่อ" พ่อของปิ่นใหญ่ตะโกน ตั้งแต่เด็กทั้งสองยังเดินมาไม่ถึง "นี่พาเพื่อนมาด้วยหรือ ไปไหนกันมาเนี่ย" พ่อของปิ่นใหญ่ผิวคล้ำ ร่างสูงใหญ่ท้วม ในอิกยี่สิบปีข้างหน้าปิ่นใหญ่คงจะหน้าตาแบบนี้

"ไปเก็บมะม่วงมาให้ย่าครับ" ปิ่นใหญ่ตอบ

"เฮ้อ บอกแล้วว่าไม่ต้องไปเก็บ ไปเก็บมาเฉยๆ แบบนั้นเขาเรียกว่าขโมย แล้วนี่ไปเอามาก็ถูก พ่อต้องไปขอโทษคุณชาติแล้วเอาเงินไปคืนเขา ยังไม่มีเวลาว่างอยู่ด้วย ย่าเราก็อยากกินอะไรไม่เข้าเรื่อง" พ่อปิ่นใหญ่ส่ายหัวอย่างอารมณ์เสีย

ที่ว่าย่าอยากกินนี่พูดความจริงหรือเนี่ย นี่กว่านายปิ่นใหญ่โกหกลุงเจ้าของบ้านเสียอีก

"ไอ้หมูโง่ ชอบก่อเรื่อง แถมยังชี้ขโมยต่างหาก" เด็กชายวัยรุ่นเดินเข้ามา พูดเยาะเย้ยใส่หน้าปิ่นใหญ่แล้วเดินเข้าไปหลังร้าน เด็กคนนั้นใส่ชุดนักเรียน โรงเรียนมัธยมชื่อดัง ดูเรียบร้อยเสียจนไม่น่าเชื่อว่าจะพูดจาอย่างนั้นได้

"ช่างเถอะ แล้วเพื่อนล่ะ จะอยู่กับภัยเดียวไหม" พ่อปิ่นใหญ่หันมาถาม บัณฑิต

"ไม่เป็นไรค่ะ ชอบคุณค่ะ หนูจะกลับแล้วค่ะ" บัณฑิตรีบยกมือไหว้ทั้งลา และขอบคุณ

"ไม่ต้องเกรงใจนา บ้านนี้เงินไม่ค่อยมี แต่ภัยเดียวมีเยอะ เส้นเล็กหรือเส้นใหญ่" พ่อปิ่นใหญ่เป็นคนเสียงดัง พูดจาห้วนๆ แถมยังตัวใหญ่มาก แต่กลับดูเป็นกันเอง

"คนที่ว่านายนะ ใครหรือ" บัณฑิตถามปิ่นใหญ่ระหว่างกินภัยเดียว

"พี่ชายเราเอง คนละแม่ เรื่องมันซับซ้อน เล่าแล้วปวดหัว"

"แล้วนายไม่โกรธหรือที่เขาวานายโง่"

"ก็พ่อกับย่าบอกว่าพี่น้องกันพูดจากันอย่างนั้นเป็นธรรมดา พี่น้องผู้ชายไม่พูดจากันห้วนๆ หรอก แล้วเราก็อ้วไม่จริงจังๆ ด้วย ไม่มีทางสอบเข้าโรงเรียนชื่อดังอย่างนั้นได้หรอก มีแต่เธอเท่านั้นละ คนล้อเล่นหน่อยก็มาชก ชี้โมโหซะมัดเลย"

"ไม่ใช่เรื่องธรรมดา นะ นายไมโครธแต่นายก็รู้สึกไม่ดีไม่ใช่เหรอ พอกับย่า
แต่ไม่ยากให้นายทะเลาะกับพี่มากกว่า แต่ไม่รู้จะทำยังไงก็เลยบอกนายแบบนี้
นายไม่มีทางชอบแน่ๆ ที่คนมาว่าทั้งอันทั้งใจ"

เด็กทั้งสองคนเสียบกันไปสักพัก

"เออ ขอโทษ" ปีนใหญ่พูดขึ้นก่อน

บิลล์เริ่มอยากร้องไห้ เธอรู้สึกไม่ดีเลยที่ป็นใหญ่พูดขอโทษ เธอชก
ป็นใหญ่ไปแล้วนี่ ป็นใหญ่จะมาขอโทษเธ่ออีกทำไม ป็นใหญ่ไม่ใช่คนนิสัยเสีย แต่
ที่ล้อคนอื่นเพราะถูกสอนให้เข้าใจว่าการเอาจุดอ่อนของคนมาพูดเป็นเรื่องธรรมดา
เธอไม่ควรใช้กำลังจริงๆ เพราะเป็นการกระทำที่รุนแรงเกินไปและกลับไปแก้ไข
ได้ยาก

"เราก็อขอโทษนะ" บิลล์บอกป็นใหญ่ และคราวนี้เธอพูดด้วยความเต็มใจ
ขอโทษนะ รอบนี้เราพลาดไปแล้ว วันหลังเราจะพูดก่อนเธอ

เมื่อ “ปณณ” เด็กหญิง
ที่อ่านหนังสือเกือบไม่ออก เขียนเกือบไม่ได้

ต้องเข้าร่วมชั้นเรียนการศึกษาพิเศษ
เธอจึงได้เรียนรู้ที่จะเข้าใจคนอื่น ผ่านความพิเศษของเธอเอง
และความพิเศษของเพื่อนๆ ทั้ง “พี่สายลม” พี่สาวแสนดีที่เดินไม่ได้
หรือ “ข้าวปั้น” เด็กออทิสติกผู้ตรงไปตรงมา
ปณณได้รู้ว่า “เพื่อน” ไม่ใช่คนที่ชอบสิ่งเดียวกัน
หรือโดดเด่นเหนือใคร

แต่คือคนที่อยู่ด้วยกัน
และยอมรับกันและกันได้ต่างหาก

ผลงานรางวัล

แว่นแก้ว

ครั้งที่ ๑๕

ประเภทนวนิยายสำหรับเด็กเยาวชน

 NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com

หมวดนวนิยายสำหรับเด็กเยาวชน

ราคา 118 บาท

ISBN 978-616-04-4888-3

9 786160 448883